Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

της 16ης Ιουλίου 2025*

«Προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Καταγγελία κατά του υπευθύνου επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των χρηστών ηλεκτρονικού μέσου κοινωνικής δικτύωσης στην Ένωση – Άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 – Δεσμευτική απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων – Αίτηση του καταγγέλλοντος για πρόσβαση στον προπαρασκευαστικό φάκελο της δεσμευτικής απόφασης – Άρνηση πρόσβασης – Προσφυγή ακυρώσεως – Πράξη δεκτική προσφυγής – Παραδεκτό – Άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων»

Στην υπόθεση T-183/23,

Lisa Ballmann, κάτοικος Innsbruck (Αυστρία), εκπροσωπούμενη από τον F. Mikolasch, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων, εκπροσωπούμενου από τις I. Vereecken, M. Gufflet και N. Peris Brines, επικουρούμενες από τους G. Ryelandt, E. de Lophem και P. Vernet, δικηγόρους,

καθού,

υποστηριζόμενου από τη:

Meta Platforms Ireland Ltd, με έδρα το Δουβλίνο (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενη από τον M. Braun, τον H.-G. Kamann, τον F. Louis, την A. Vallery, δικηγόρους, τον D. Breatnach, τον B. Johnston, τον C. Monaghan, τον P. Nolan, τη L. Joyce, solicitors, τον D. McGrath, την E. Egan McGrath, SC, και τη H. Godfrey, barrister,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους O. Porchia, πρόεδρο, M. Jaeger, L. Madise (εισηγητή), P. Nihoul και S. Verschuur, δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία, ιδίως δε τη διάταξη της 17ης Απριλίου 2024, Ballmann κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων (T-183/23, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:261), με την οποία επετράπη στη Meta Platforms Ireland να παρέμβει υπέρ του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων,

έχοντας υπόψη τις από 4ης Δεκεμβρίου 2024 ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου προς τους διαδίκους,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, Lisa Ballmann, ζητεί την ακύρωση της απόφασης του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων (στο εξής: ΕΣΠΔ), η οποία περιέχεται σε μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 7ης Φεβρουαρίου 2023 και με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή της, υποβληθείσα βάσει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), για πρόσβαση στον προπαρασκευαστικό φάκελο που αφορά τη σχετική με τη διαφορά δεσμευτική απόφαση 3/2022 του ΕΣΠΔ, τον οποίο υπέβαλε η Data Protection Commission (Αρχή προστασίας δεδομένων, Ιρλανδία, στο εξής: ιρλανδική εποπτική αρχή), σε σχέση με την παρεμβαίνουσα, Meta Platforms Ireland Ltd (στο εξής: Meta), και την υπηρεσία της Facebook (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς και μεταγενέστερα της ασκήσεως της προσφυγής πραγματικά περιστατικά

2 Στις 25 Μαΐου 2018 η προσφεύγουσα, ενεργούσα μέσω της οργάνωσης μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα NOYB – European Center for Digital Rights (στο εξής: NOYB) υπέβαλε στην Österreichische Datenschutzbehörde (Αυστριακή αρχή προστασίας δεδομένων) καταγγελία δυνάμει του άρθρου 77 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων) (ΕΕ 2016, L 119, σ. 1, και διορθωτικά ΕΕ 2018, L 127, σ. 2, και ΕΕ 2021, L 74, σ. 35), κατά της Facebook Ireland Ltd (από το 2022 και εφεξής Meta), σχετικά με την επεξεργασία δεδομένων που συνδέεται με τη χρήση του κοινωνικού δικτύου Facebook. Η καταγγελία αυτή αφορούσε πιθανές παραβάσεις διαφόρων διατάξεων του κανονισμού αυτού και, ειδικότερα, των άρθρων 6 και 9.

3 Στις 30 Μαΐου 2018 η Αυστριακή αρχή προστασίας δεδομένων διαβίβασε την καταγγελία στην ιρλανδική εποπτική αρχή, εκτιμώντας ότι, λαμβανομένου υπόψη του διασυνοριακού χαρακτήρα της επεξεργασίας δεδομένων που συνδέεται με τη χρήση του κοινωνικού δικτύου Facebook καθώς και του τόπου της εγκατάστασης της Meta στην Ιρλανδία, η ιρλανδική αρχή ήταν η αρμόδια αρχή για να ενεργεί ως «επικεφαλής εποπτική αρχή», σύμφωνα με το άρθρο 56, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679.

4 Στις 6 Οκτωβρίου 2021 η ιρλανδική εποπτική αρχή, κατόπιν της έρευνας που διεξήγαγε, υπέβαλε στις λοιπές ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές, ήτοι στις εποπτικές αρχές των άλλων κρατών μελών και των λοιπών κρατών που είναι συμβαλλόμενα μέρη στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), σχέδιο απόφασης, σύμφωνα με το άρθρο 60, παράγραφος 3, του κανονισμού 2016/679. Πολλές από τις αρχές αυτές διατύπωσαν σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 24, του κανονισμού αυτού, όσον αφορά ορισμένες εκτιμήσεις που περιέχονταν στο σχέδιο απόφασης.

5 Μετά την κοινοποίηση του σχεδίου απόφασης της ιρλανδικής εποπτικής αρχής και λόγω διάστασης απόψεων μεταξύ της προσφεύγουσας και της ως άνω αρχής σχετικά με τον εμπιστευτικό χαρακτήρα του σχεδίου απόφασης και άλλων εγγράφων που ανταλλάχθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας, διεκόπη η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην εν λόγω διαδικασία. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα δεν έλαβε αντίγραφο των σχετικών και αιτιολογημένων ενστάσεων των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών, δεν μπόρεσε, αντιθέτως προς τη Meta, να υποβάλει παρατηρήσεις επί των ενστάσεων αυτών και δεν είχε πρόσβαση στις παρατηρήσεις της Meta.

6 Στις 25 Ιουλίου 2022 η ιρλανδική εποπτική αρχή, κατόπιν επικοινωνίας με τις λοιπές ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές και αφού αποφάσισε να μην ακολουθήσει ορισμένες σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις που διατυπώθηκαν σε σχέση με το σχέδιο απόφασής της, παρέπεμψε το ζήτημα στο ΕΣΠΔ στο πλαίσιο του μηχανισμού συνεκτικότητας που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 2016/679, σύμφωνα με το άρθρο του 60, παράγραφος 4, προκειμένου αυτό να λάβει θέση επί των ως άνω ενστάσεων εκδίδοντας δεσμευτική απόφαση βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του ίδιου κανονισμού.

7 Στις 10 Αυγούστου 2022 η NOYB απηύθυνε έγγραφο στο ΕΣΠΔ προκειμένου, όπως υποστήριζε, να παύσει, στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του οργάνου αυτού, η προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως της προσφεύγουσας καθώς και η παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, που κατοχυρώνονται, αντιστοίχως, στα άρθρα 41 και 20 του Χάρτη. Η NOYB ζήτησε από το ΕΣΠΔ να συμμορφωθεί προς τις διατάξεις αυτές, παρέχοντάς της τη δυνατότητα να ακουστεί, κατόπιν πρόσβασης στον πλήρη φάκελο της υπόθεσης.

8 Με έγγραφο της 21ης Νοεμβρίου 2022, το ΕΣΠΔ απάντησε στη NOYB ότι, σύμφωνα με το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη και το άρθρο 11 του εσωτερικού κανονισμού του, το ίδιο είχε την ευθύνη να διασφαλίσει ότι κάθε μέρος που ενδέχεται να θιγεί από δεσμευτική απόφαση εκδοθείσα βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679 θα ακουστεί πριν από την έκδοση τέτοιας απόφασης. Υπενθύμισε ότι οι αποφάσεις του απευθύνονταν στην επικεφαλής εποπτική αρχή και στις ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές, αποκλειομένου κάθε άλλου μέρους, και ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679, δεν ήταν υποχρεωμένο να ελέγξει πλήρως το σχέδιο απόφασης της επικεφαλής εποπτικής αρχής ή τη διαδικασία λήψης αποφάσεων της εν λόγω αρχής. Ενημέρωσε τη NOYB ότι, κατόπιν ενδελεχούς ανάλυσης του αντικειμένου της διαφοράς, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να επηρεαστεί δυσμενώς από τη δεσμευτική απόφαση που επρόκειτο να εκδοθεί στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας και ότι, ως εκ τούτου, δεν διέθετε δικαίωμα ακροάσεως ενώπιόν του.

9 Στις 5 Δεκεμβρίου 2022 το ΕΣΠΔ εξέδωσε τη δεσμευτική απόφαση 3/2022. Όπως επισημαίνει στο σημείο 19 της απόφασης αυτής, το ΕΣΠΔ θεωρεί ότι η εν λόγω απόφαση δεν μπορεί να επηρεάσει δυσμενώς την προσφεύγουσα, η οποία, ως εκ τούτου, δεν πληροί τις προϋποθέσεις προκειμένου να της χορηγηθεί δικαίωμα ακροάσεως ενώπιόν του δυνάμει του άρθρου 41 του Χάρτη, της

εφαρμοστέας νομολογίας και του άρθρου 11 του εσωτερικού κανονισμού του. Στο ίδιο σημείο διευκρινίζεται ότι τούτο δεν θίγει το δικαίωμα ακροάσεως και τα συναφή δικαιώματα που μπορεί να έχει η προσφεύγουσα ενώπιον των εθνικών εποπτικών αρχών.

10 Στις 31 Δεκεμβρίου 2022 η ιρλανδική εποπτική αρχή εξέδωσε τελική απόφαση, σύμφωνα με το άρθρο 60, παράγραφος 7, του κανονισμού 2016/679, για την εφαρμογή της δεσμευτικής απόφασης 3/2022.

11 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 6ης Ιανουαρίου 2023, η NOYB ζήτησε από το ΕΣΠΔ να της κοινοποιήσει τη δεσμευτική απόφαση 3/2022, την τελική απόφαση της ιρλανδικής εποπτικής αρχής και τις σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις που διατύπωσαν οι ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές ως προς το σχέδιο απόφασης της ιρλανδικής εποπτικής αρχής, επικαλούμενη το άρθρο 41 του Χάρτη, τα άρθρα 60 και 65 του κανονισμού 2016/679, και «το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα δυνάμει του δικαίου της Ένωσης».

12 Απαντώντας στο ως άνω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, το ΕΣΠΔ επισήμανε στη NOYB, στις 11 Ιανουαρίου 2023, ότι θα της παρείχε τους διαδικτυακούς συνδέσμους προς το κείμενο των αποφάσεων που ζητήθηκαν άμα τη δημοσιεύσει και ότι η αίτηση πρόσβασης στις σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις θα εξεταζόταν ως αίτηση πρόσβασης στα έγγραφα βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43). Την ίδια ημέρα η NOYB ενημέρωσε το ΕΣΠΔ ότι είχε λάβει την τελική απόφαση της ιρλανδικής εποπτικής αρχής. Στις 12 Ιανουαρίου 2023 το ΕΣΠΔ απέστειλε στη NOYB τον διαδικτυακό σύνδεσμο προς το κείμενο της δεσμευτικής απόφασης 3/2022.

13 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 25ης Ιανουαρίου 2023, η NOYB υπέβαλε στο ΕΣΠΔ νέα αίτηση πρόσβασης στον πλήρη φάκελο που είχε στην κατοχή του, επικαλούμενη κυρίως τα δικαιώματα που αντλεί η προσφεύγουσα από το άρθρο 41 του Χάρτη «ως ενδιαφερόμενο μέρος» καθώς και από «οποιαδήποτε άλλη νομική βάση», όπως το άρθρο 42 του Χάρτη, το άρθρο 15 ΣΛΕΕ ή τον κανονισμό 1049/2001.

14 Στις 26 Ιανουαρίου και στις 2 Φεβρουαρίου 2023 το ΕΣΠΔ, παραπέμποντας στο από 6ης Ιανουαρίου 2023 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της NOYB, της παρέσχε, βάσει του κανονισμού 1049/2001, πλήρη πρόσβαση σε ορισμένες από τις σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις των οποίων είχε ζητήσει να λάβει γνώση και μερική πρόσβαση σε άλλες από τις ενστάσεις αυτές.

15 Στις 31 Ιανουαρίου 2023, απαντώντας σε αίτημα του ΕΣΠΔ προς τη NOYB για παροχή διευκρινίσεων, η NOYB τόνισε ότι το αίτημά της για πρόσβαση στον φάκελο στηριζόταν κυρίως στο άρθρο 41 του Χάρτη, «αλλά και σε οποιαδήποτε άλλη νομική βάση», και δεν περιοριζόταν στις σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις.

16 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, αφενός, το ΕΣΠΔ, εξετάζοντας την αίτηση πρόσβασης στον φάκελο υπό το πρίσμα του κανονισμού 1049/2001, κάλεσε τη NOYB να διευκρινίσει το περιεχόμενο της εν λόγω αίτησης, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, και να αποδεχθεί μια δίκαιη λύση δυνάμει της παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου. Αφετέρου, επισήμανε ότι, εκ παραλλήλου, είχε αξιολογήσει ενδελεχώς την αίτηση πρόσβασης στον φάκελο βάσει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη και ότι θεωρούσε ότι η προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως καταγγέλλουσα, δεν είχε σχετικό δικαίωμα πρόσβασης.

Όσον αφορά την τελευταία αυτή πτυχή, το ΕΣΠΔ αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στο σημείο 19 της δεσμευτικής απόφασης 3/2022 (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω) και στο από 21ης Νοεμβρίου 2022 έγγραφό της (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω), επαναλαμβάνοντας ότι η εν λόγω δεσμευτική απόφαση δεν μπορούσε να επηρεάσει δυσμενώς την προσφεύγουσα.

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Απριλίου 2023, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

18 Με απόφαση της 12ης Απριλίου 2023, το ΕΣΠΔ παρέσχε στη NOYB, βάσει του κανονισμού 1049/2001, πλήρη πρόσβαση σε ορισμένα από τα έγγραφα των οποίων είχε ζητήσει να λάβει γνώση με το από 25ης Ιανουαρίου 2023 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της και μερική πρόσβαση σε άλλα από τα έγγραφα αυτά.

Αιτήματα των διαδίκων

19 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που το ΕΣΠΔ απορρίπτει την αίτησή της δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη για πρόσβαση στον φάκελο,

– να καταδικάσει το ΕΣΠΔ στα δικαστικά έξοδα, και

– να υποχρεώσει τη Meta να φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

20 Το ΕΣΠΔ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

– επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη, και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα και, άλλως, να υποχρεώσει τη Meta να φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

21 Η Meta ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

– επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη, και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της παρεμβαίνουσας.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

22 Το ΕΣΠΔ προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής για τον λόγο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μεταβάλλει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας. Αποτελεί απλώς ενδιάμεση πράξη, με σκοπό να παρασχεθούν στην προσφεύγουσα περισσότερες διευκρινίσεις ως προς το αντικείμενο της αίτησης πρόσβασης, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, και να βρεθεί από κοινού μια δίκαιη λύση κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου αριθμού των οικείων εγγράφων, όπως άλλωστε δέχθηκε και η ίδια η προσφεύγουσα. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει τελική θέση του ΕΣΠΔ επί της ουσίας της αίτησης πρόσβασης και, ειδικότερα, δεν την απορρίπτει.

23 Συναφώς, το ΕΣΠΔ διευκρινίζει ότι, πράγματι, εξέτασε την αίτηση πρόσβασης της προσφεύγουσας δυνάμει μίας από τις διάφορες νομικές βάσεις που επικαλέστηκε η NOYB με το από 25ης Ιανουαρίου 2023 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, εν προκειμένω δυνάμει του κανονισμού 1049/2001, και ότι στο πλαίσιο αυτό της κοινοποίησε πολυάριθμα έγγραφα, τόσο πριν όσο και μετά την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης. Ισχυρίζεται ότι η ως άνω αίτηση είχε ως μόνο αντικείμενο τη λήψη ορισμένων εγγράφων, ανεξάρτητα από την προβαλλόμενη νομική βάση. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα υπέβαλε μία αίτηση στηριζόμενη σε πλείονες νομικές βάσεις και δεν υπέβαλε πλείονες αιτήσεις, κάθε μία εκ των οποίων στηριζόταν σε διαφορετική νομική βάση. Παραπέμποντας στην απόφασή του της 12ης Απριλίου 2023 (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω), υποστηρίζει ότι, βάσει του κανονισμού 1049/2001, η προσφεύγουσα απέκτησε εν τέλει πρόσβαση στα ίδια έγγραφα ως αν η αίτησή της είχε εξεταστεί υπό το πρίσμα του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη.

24 Η Meta υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για τον λόγο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέρος που αφορά το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη, αποτελεί απλώς πράξη αμιγώς επιβεβαιωτική της απάντησης του ΕΣΠΔ που περιέχεται στο από 21ης Νοεμβρίου 2022 έγγραφό του προς τη NOYB (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω), το οποίο με τη σειρά του αποτελεί μόνον ενδιάμεση πράξη στη διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της δεσμευτικής απόφασης 3/2022. Με το έγγραφο αυτό, το ΕΣΠΔ απέρριψε την αίτηση πρόσβασης που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα στις 10 Αυγούστου 2022 (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω). Η απόρριψη αυτή θα μπορούσε να αμφισβητηθεί μόνο στο πλαίσιο προσφυγής κατά της δεσμευτικής απόφασης 3/2022 με την οποία περατώθηκε η διαδικασία.

25 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή.

26 Κατά πάγια νομολογία, η προσφυγή ακυρώσεως που προβλέπεται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ μπορεί να ασκείται γενικώς κατά όλων των πράξεων των θεσμικών οργάνων, ανεξάρτητα από τη φύση ή τη μορφή τους, οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων, ικανών να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 9, και της 18ης Νοεμβρίου 2010, NDSHT κατά Επιτροπής, C-322/09 P, EU:C:2010:701, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

27 Για να διαπιστωθεί αν μια πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, πρέπει να εξετάζεται η ουσία της και να αξιολογούνται τα αποτελέσματα αυτά με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, όπως το περιεχόμενο της ίδιας της πράξης, λαμβανομένων ενδεχομένως υπόψη του πλαισίου

εντός του οποίου εκδόθηκε και των εξουσιών του θεσμικού οργάνου που την εξέδωσε (βλ. απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2018, Βέλγιο κατά Επιτροπής, C-16/16 P, EU:C:2018:79, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

28 Συναφώς, αποτελούν, κατ' αρχήν, πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν τα μέτρα με τα οποία καθορίζεται οριστικώς η θέση θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης κατά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας και τα οποία παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, όχι όμως και τα ενδιάμεσα μέτρα που κατατείνουν στην προετοιμασία της τελικής απόφασης χωρίς να παράγουν τέτοια αποτελέσματα ούτε οι πράξεις που απλώς επικυρώνουν προηγούμενη πράξη η οποία δεν έχει προσβληθεί εμπροθέσμως (βλ. απόφαση της 25ης Ιουνίου 2020, EUSC κατά KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, σκέψη 70 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Πρώτον, η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το ΕΣΠΔ στηρίζεται στην παραδοχή ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν αποφάνθηκε επί της αίτησης πρόσβασης που στηριζόταν στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη, καθότι επέλεξε να εξετάσει την αίτηση πρόσβασης αποκλειστικώς υπό το πρίσμα του κανονισμού 1049/2001, νομική βάση της οποίας επίσης έγινε επίκληση στο από 25ης Ιανουαρίου 2023 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της NOYB (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω) και η οποία θα οδηγούσε στο ίδιο αποτέλεσμα με εκείνο που θα προέκυπτε αν είχε εφαρμοστεί η προαναφερθείσα διάταξη. Ωστόσο, η εν λόγω παραδοχή είναι εσφαλμένη.

30 Η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί απάντηση του ΕΣΠΔ στην αίτηση πρόσβασης στον φάκελο που περιέχεται στο από 25ης Ιανουαρίου 2023 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της NOYB. Στο εν λόγω μήνυμα η προσφεύγουσα στήριξε την εν λόγω αίτηση στο άρθρο 41 του Χάρτη και, συμπληρωματικώς, «σε κάθε άλλη νομική βάση», ήτοι, κατ' ουσίαν, στον κανονισμό 1049/2001.

31 Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι δι' αυτής το ΕΣΠΔ αποφάνθηκε τόσο επί της αίτησης πρόσβασης που στηριζόταν στο άρθρο 41 του Χάρτη, αντιλαμβανόμενο, ορθώς, ότι επρόκειτο ειδικότερα για την παράγραφο 2, στοιχείο β', του εν λόγω άρθρου, όσο και επί της αίτησης που στηριζόταν στον κανονισμό 1049/2001. Συγκεκριμένα, όσον αφορά την αίτηση πρόσβασης βάσει του κανονισμού, κάλεσε την προσφεύγουσα να διευκρινίσει το περιεχόμενό της και να αποδεχθεί μια δίκαιη λύση. Στο πλαίσιο αυτό, όπως υποστηρίζει το ΕΣΠΔ, η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί απλώς ενδιάμεσο μέτρο του οποίου σκοπός είναι η προετοιμασία της τελικής απόφασης –που εκδόθηκε εν προκειμένω στις 12 Απριλίου 2023 (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω)– και το οποίο δεν παράγει κανένα δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα ικανό να θίξει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας. Ωστόσο, το εν λόγω σκέλος της προσβαλλόμενης απόφασης δεν αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής.

32 Όσον αφορά την αίτηση πρόσβασης στον φάκελο δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη, το ΕΣΠΔ επισήμανε ότι την εξέτασε «ενδελεχώς», πριν καταλήξει στην απόρριψή της με την αιτιολογία ότι η προσφεύγουσα, καθότι δεν μπορούσε να επηρεαστεί δυσμενώς από τη δεσμευτική απόφαση 3/2022, δεν είχε τέτοιο δικαίωμα πρόσβασης. Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει άρνηση πρόσβασης στον φάκελο την οποία ζήτησε η προσφεύγουσα βάσει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη. Επιπλέον, δεδομένου ότι η αίτηση πρόσβασης στον φάκελο και, κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση ανάγονται σε χρονικό σημείο κατά το οποίο τόσο η δεσμευτική απόφαση 3/2022 όσο και η τελική απόφαση της ιρλανδικής εποπτικής αρχής είχαν ήδη εκδοθεί, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση καθορίζει οριστικώς τη θέση του ΕΣΠΔ σε σχέση με την εν λόγω

αίτηση, στο μέτρο που στηρίζεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη, και επηρεάζει αμέσως και κατά τρόπο μη αναστρέψιμο τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας όσον αφορά το πιθανό δικαίωμά της για πρόσβαση στον φάκελο του ΕΣΠΔ.

33 Το γεγονός ότι το ΕΣΠΔ εξέτασε εκ παραλλήλου την αίτηση πρόσβασης βάσει του κανονισμού 1049/2001 δεν αναιρεί τα ανωτέρω συμπεράσματα. Το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη, και το δικαίωμα πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, το οποίο προβλέπει ο κανονισμός 1049/2001, εμπίπτουν πράγματι σε δύο διαφορετικά νομικά καθεστώτα.

34 Ως εκ τούτου, κατ’ αρχάς, τα δύο αυτά δικαιώματα δεν αντιστοιχούν στους ίδιους φορείς δικαιωμάτων: ενώ το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα αναγνωρίζεται σε κάθε πολίτη της Ένωσης και σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την έδρα του σε κράτος μέλος, το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο παρέχεται στο πρόσωπο του οποίου εμπλέκεται ο «φάκελός του», ήτοι στον ίδιο τον φορέα του δικαιώματος.

35 Στη συνέχεια, τα δύο αυτά δικαιώματα δεν αφορούν κατ’ ανάγκην τα ίδια έγγραφα: το δικαίωμα πρόσβασης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη έχει εφαρμογή στον φάκελο του ενδιαφερομένου, ενώ το δικαίωμα πρόσβασης που προβλέπει ο κανονισμός 1049/2001 έχει εφαρμογή σε κάθε έγγραφο θεσμικού οργάνου, ανεξαρτήτως ύπαρξης φακέλου του ενδιαφερομένου.

36 Εξάλλου, ενώ ο κανονισμός 1049/2001 προβλέπει στα άρθρα 7 και 8 διοικητική διαδικασία που λαμβάνει χώρα σε δύο στάδια, η οποία προηγείται ενδεχόμενης προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, δεν υφίσταται τέτοια απαίτηση για αίτηση πρόσβασης στον φάκελο δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη.

37 Τέλος, το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς στηριζόμενους σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος. Ειδικότερα, ο κανονισμός 1049/2001 προβλέπει στο άρθρο 4 ένα καθεστώς εξαιρέσεων που επιτρέπει στα θεσμικά όργανα να αρνούνται την παροχή πρόσβασης σε ορισμένο έγγραφο σε περίπτωση που η γνωστοποίησή του θα έθιγε κάποιο από τα προστατευόμενα από το άρθρο αυτό συμφέροντα. Το δε δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο υπόκειται μόνον σε περιορισμούς «τηρουμένων των νομίμων συμφερόντων της εμπιστευτικότητας και του επαγγελματικού και επιχειρηματικού απορρήτου». Επισημαίνεται περαιτέρω ότι η τελευταία αυτή διαφορά μεταξύ των δύο καθεστώτων έχει ως συνέπεια ότι δεν διασφαλίζεται ότι αίτηση πρόσβασης βάσει του κανονισμού 1049/2001 θα καταλήξει, σε κάθε περίπτωση, στο ίδιο αποτέλεσμα, όσον αφορά τα προς γνωστοποίηση έγγραφα, όπως αν είχε υποβληθεί βάσει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη. Συναφώς, τονίζεται ότι, κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση, το ΕΣΠΔ, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, και αντιθέτως προς όσα υποστήριξε με τα δικόγραφά του, παραδέχθηκε ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα θα είχε ευρύτερη πρόσβαση στα έγγραφα δυνάμει της τελευταίας αυτής διάταξης σε σχέση με εκείνη που της παρασχέθηκε δυνάμει του κανονισμού 1049/2001.

38 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το ΕΣΠΔ.

39 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα που αφορά τον αμιγώς επιβεβαιωτικό χαρακτήρα της προσβαλλόμενης απόφασης, αρκεί η επισήμανση ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του από 21ης Νοεμβρίου 2022 εγγράφου του ΕΣΠΔ. Με το έγγραφο αυτό, το οποίο απεστάλη όταν ακόμη βρισκόταν σε εξέλιξη η διαδικασία του άρθρου 65, παράγραφος

1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679, το ΕΣΠΔ απάντησε στο από 10ης Αυγούστου 2022 έγγραφο της NOYB (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω), με το οποίο του ζητούσε να της επιτρέψει να ασκήσει το δικαίωμα ακροάσεώς της αφού πρώτα της παράσχει πλήρη πρόσβαση στον φάκελο της υπόθεσης. Με την απάντησή του, το ΕΣΠΔ τοποθετήθηκε αποκλειστικώς επί του δικαιώματος ακροάσεως της προσφεύγουσας πριν από την έκδοση της δεσμευτικής απόφασης, αρνούμενο το εν λόγω δικαίωμα και μνημονεύοντας συναφώς μόνον το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη και το άρθρο 11 του εσωτερικού κανονισμού του, το οποίο προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι, πριν λάβει μια τέτοια απόφαση, το ΕΣΠΔ πρέπει να μεριμνά «ώστε να έχουν ακουστεί όλα τα πρόσωπα που ενδέχεται να υποστούν ζημία». Με το από 21ης Νοεμβρίου 2022 έγγραφό του, το ΕΣΠΔ δεν έλαβε θέση επί της δυνατότητας πρόσβασης στον φάκελο δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αμιγώς επιβεβαιωτική του εγγράφου αυτού.

40 Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο καθόσον, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 30 ανωτέρω, η εν λόγω απόφαση αποτελεί στην πραγματικότητα απάντηση του ΕΣΠΔ στην αίτηση πρόσβασης στον φάκελο που περιέχεται στο από 25ης Ιανουαρίου 2023 μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της NOYB. Όπως επιβεβαίωσε κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση, το ΕΣΠΔ εξέτασε την από 25ης Ιανουαρίου 2023 αίτηση πρόσβασης στον φάκελο ως νέα αίτηση σε σχέση με εκείνη που είχε υποβάλει η NOYB στις 10 Αυγούστου 2022. Πράγματι, η ως άνω αίτηση υποβλήθηκε μετά την έκδοση τόσο της δεσμευτικής απόφασης 3/2022 όσο και της τελικής απόφασης της ιρλανδικής εποπτικής αρχής για την εφαρμογή της δεσμευτικής απόφασης. Επομένως, αφορούσε φάκελο πληρέστερο σε σύγκριση με τον αρχικό φάκελο. Από τη φύση του, ένας διοικητικός φάκελος δεν είναι στατικός και μπορεί να μεταβληθεί με την πάροδο του χρόνου σε συνάρτηση προς τα έγγραφα που προστίθενται σε αυτόν.

41 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

42 Προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει έναν λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη και υποδιαιρείται σε τέσσερα σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, προβάλλει ότι η πρόσβαση στον φάκελο βάσει της ως άνω διάταξης δεν εξαρτάται από την προϋπόθεση να επηρεάζεται δυσμενώς ο αιτών την πρόσβαση από μέτρο που λαμβάνεται βάσει του φακέλου αυτού, δεδομένου ότι το μόνο εφαρμοστέο κριτήριο είναι να πρόκειται για φάκελο του εν λόγω αιτούντος. Με το δεύτερο σκέλος, υποστηρίζει ότι ο φάκελος του ΕΣΠΔ στον οποίο ζήτησε πρόσβαση αποτελεί φάκελό της. Με το τρίτο σκέλος, ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο που προβλέπεται στην εν λόγω διάταξη είναι ανεξάρτητο από το δικαίωμα ακροάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη. Με το τέταρτο σκέλος, το οποίο προβάλλεται επικουρικώς, υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, επηρεάζεται δυσμενώς από τη δεσμευτική απόφαση 3/2022.

43 Το πρώτο, το δεύτερο και το τρίτο σκέλος θα εξεταστούν από κοινού, καθότι στηρίζονται σε επιχειρήματα που αλληλοσυμπληρώνονται.

44 Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η άρνηση του ΕΣΠΔ να της παράσχει πρόσβαση στον φάκελο, η οποία περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, στηρίζεται στη διαπίστωση ότι η δεσμευτική απόφαση 3/2022 δεν μπορεί να επηρεάσει δυσμενώς την προσφεύγουσα. Πλην όμως, το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη, σε αντίθεση

προς το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη, δεν προβλέπει τέτοια απαίτηση, αλλά εξαρτά το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο από την προϋπόθεση και μόνον ότι το πρόσωπο ζητεί πρόσβαση στον «φάκελό του».

45 Με το δεύτερο σκέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, αδιαμφισβήτητα, ο φάκελος του ΕΣΠΔ στον οποίο ζήτησε πρόσβαση είναι ο «φάκελός της» κατά την έννοια του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη, δεδομένου ότι η δεσμευτική απόφαση 3/2022 αφορά υπόθεση που κινήθηκε κατόπιν της καταγγελίας που υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 77 του κανονισμού 2016/679, κατά της Meta, όπως υπενθυμίζεται στο σημείο 3 της απόφασης αυτής. Η ίδια απόφαση αναφέρει περισσότερες από 160 φορές την καταγγελία και την καταγγέλλουσα.

46 Με το τρίτο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη είναι αυτοτελές σε σχέση με το δικαίωμα ακροάσεως του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη και έχει ευρύτερο περιεχόμενο από αυτό. Το δικαίωμα ακροάσεως εντάσσεται κυρίως στα δικαιώματα άμυνας, ενώ το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο αποτελεί συνιστώσα της αρχής της ισότητας των όπλων και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Κατά την προσφεύγουσα, το Δικαστήριο πρέπει να εξετάζει τα δύο δικαιώματα χωριστά και να μην εξαρτά το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο από το δικαίωμα ακροάσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας.

47 Στο υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα αναπτύσσει την επιχειρηματολογία της σχετικά με τον αυτοτελή χαρακτήρα του δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο. Εντός του πλαισίου αυτού, υπενθυμίζει ιδίως ότι, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται σε αυτόν πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και προβάλλει σειρά επιχειρημάτων που αφορούν τη γραμματική, τελολογική και συστηματική ερμηνεία, μεταξύ άλλων, του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη. Όσον αφορά την τελευταία αυτή πτυχή, υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, κατ' αρχάς, ότι η καταγγελία της αποτέλεσε αντικείμενο «εξέτασης» κατά την έννοια του άρθρου 41, παράγραφος 1, του Χάρτη, στο πλαίσιο της επίμαχης διαδικασίας, στη συνέχεια, ότι, όπως ακριβώς και το δικαίωμα κάθε προσώπου να έχει πρόσβαση στα συλλεγέντα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, του Χάρτη, το δικαίωμα πρόσβασης ενός προσώπου στον φάκελό του πρέπει να μπορεί να ασκηθεί ανεξαρτήτως της άσκησης άλλου δικαιώματος ή του ότι το πρόσωπο αυτό επηρεάζεται δυσμενώς και, τέλος, ότι η εκ μέρους του ενδιαφερομένου χρήση του φακέλου του δεν ασκεί επιρροή.

48 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το ΕΣΠΔ απαντά συνολικά στα τρία πρώτα σκέλη του μόνου λόγου ακυρώσεως, υποστηρίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη εφαρμόζεται μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες το πρόσωπο που ζητεί πρόσβαση στον φάκελο ενδέχεται να επηρεαστεί δυσμενώς από την απόφαση με την οποία συνδέεται ο εν λόγω φάκελος.

49 Συναφώς, κατά πρώτον, το ΕΣΠΔ υποστηρίζει ότι από το γράμμα του άρθρου 41, παράγραφος 2, του Χάρτη προκύπτει ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο αποτελεί «υποσυνιστώσα» του δικαιώματος χρηστής διοίκησης και ότι το δικαίωμα αυτό, του οποίου το γενικό περιεχόμενο ορίζεται στην παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου, δεν συνιστά αυτοτελές δικαίωμα. Επομένως, το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο έχει «ατομική διάσταση», δεδομένου ότι το πεδίο εφαρμογής του περιορίζεται στα πρόσωπα των οποίων οι «υποθέσεις» εξετάζονται από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οργανισμούς της Ένωσης.

50 Κατά δεύτερον, το ΕΣΠΔ υποστηρίζει ότι ο μη αυτόνομος χαρακτήρας του δικαιώματος χρηστής διοίκησης, του οποίου υποσυνιστώσα αποτελεί το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο, συνεπάγεται ότι ένα πρόσωπο θα έχει δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο μόνον αν, σε περίπτωση που δεν του παρεχόταν πρόσβαση, το αποτέλεσμα της διαδικασίας θα μπορούσε να είναι διαφορετικό, επηρεάζοντας με τον τρόπο αυτόν συγκεκριμένα τα δικαιώματά του άμυνας. Πράγματι, το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο αποτελεί, όπως και το δικαίωμα ακροάσεως, υποσυνιστώσα των δικαιωμάτων άμυνας. Επομένως, τα πρόσωπα που δεν μπορούν να προβάλουν γνήσια δικαιώματα άμυνας, ήτοι εκείνα εις βάρος των οποίων δεν κινήθηκαν διαδικασίες που δύνανται να καταλήξουν σε πράξη που τα θίγει, δεν έχουν δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη.

51 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το ΕΣΠΔ αντικρούει επίσης τα επιχειρήματα που αντλεί η προσφεύγουσα από τη γραμματική, τελολογική και συστηματική ερμηνεία του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη. Πρώτον, το ΕΣΠΔ θεωρεί ότι η επίκληση του κανονισμού 2016/679 από την προσφεύγουσα προς στήριξη της γραμματικής ερμηνείας του Χάρτη είναι εσφαλμένη από μεθοδολογικής απόψεως και παραβλέπει την ιεράρχηση μεταξύ πράξης του παράγωγου δικαίου της Ένωσης και του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης. Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 41 του Χάρτη αναφέρεται στην εξέταση των «υποθέσεων» ή του «φακέλου» ενός προσώπου, ενώ ο κανονισμός 2016/679 αναφέρεται στην εξέταση ενστάσεων, που αποτελεί διαφορετική διαδικασία, πέραν του ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι, εν προκειμένω, το ΕΣΠΔ προχώρησε στην εξέταση των υποθέσεων ή του φακέλου της προσφεύγουσας. Δεύτερον, το ΕΣΠΔ υποστηρίζει ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη δεν είναι ανεπιφύλακτο, αμφισβητεί δε και τη λυσιτέλεια της αναλογίας προς το δικαίωμα ενός προσώπου να έχει πρόσβαση στα συλλεγέντα δεδομένα που το αφορούν. Το ΕΣΠΔ υπογραμμίζει ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο αποσκοπεί στον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και της αρχής της ισότητας των όπλων, καθόσον παρέχει στα πρόσωπα εις βάρος των οποίων λαμβάνονται ατομικά μέτρα τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των κρίσιμων για την άμυνά τους εγγράφων και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να εξεταστεί μεμονωμένα. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η άρνηση του ΕΣΠΔ να της παράσχει πρόσβαση στον φάκελο θίγει τα δικαιώματα άμυνας. Δεδομένου ότι η δεσμευτική απόφαση 3/2022 ούτε απευθύνεται στην προσφεύγουσα ούτε τη θίγει, η εν λόγω άρνηση δεν μπορεί να την επηρεάσει δυσμενώς. Η προσφεύγουσα διαθέτει εθνικά ένδικα βοηθήματα για να προσβάλει τις τελικές αποφάσεις των αρμόδιων εποπτικών αρχών με τις οποίες δεν είναι σύμφωνη και, εφόσον μια τέτοια απόφαση θέτει σε εφαρμογή δεσμευτική απόφαση εκδοθείσα από το ΕΣΠΔ και αμφισβητείται το κύρος της, το εθνικό δικαστήριο οφείλει να υποβάλει στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, προδικαστικό ερώτημα ακριβώς σχετικά με το κύρος αυτό.

52 Η Meta υποστηρίζει, κατά πρώτον, ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, η οποία είναι διοικητικής φύσεως, ο κανονισμός 2016/679 δεν παρέχει στον καταγγέλλοντα δικαίωμα ακροάσεως ή πρόσβασης στον φάκελο του ΕΣΠΔ. Συναφώς, συγκρίνει την ως άνω διαδικασία με τις διαδικασίες εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης, επισημαίνοντας ότι, στις διαδικασίες αυτές, οι επιχειρήσεις κατά των οποίων στρέφεται η έρευνα και εκείνες που υπέβαλαν καταγγελία δεν έχουν το ίδιο διαδικαστικό καθεστώς. Τα διαδικαστικά δικαιώματα των τελευταίων επιχειρήσεων δεν είναι τόσο εκτεταμένα όσο τα δικαιώματα άμυνας των πρώτων. Έχουν περιορισμένη μόνον πρόσβαση στον φάκελο, τούτο δε αποκλειστικώς υπό ειδικές περιστάσεις, ιδίως αν πρόκειται να απορριφθεί η καταγγελία τους. Κανένα στοιχείο του κανονισμού 2016/679 δεν συνεπάγεται ότι ο καταγγέλλων βρίσκεται στην ίδια δικονομική θέση με το πρόσωπο εις βάρος του οποίου διεξάγεται έρευνα. Ούτε ο εν λόγω κανονισμός ούτε ο εσωτερικός κανονισμός του ΕΣΠΔ παρέχουν στον καταγγέλλοντα δικαίωμα πρόσβασης στον

φάκελο. Επιπλέον, η αρχή της ισότητας των όπλων δεν έχει εφαρμογή μεταξύ του καταγγέλλοντος και του ερευνώμενου προσώπου στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 60 ή του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679.

53 Κατά δεύτερον, η Meta υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν έχει δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο του ΕΣΠΔ ούτε βάσει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη. Προβάλλει ότι το δικαίωμα αυτό αποτελεί μέρος του συνόλου των δικαιωμάτων άμυνας που προβλέπονται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του Χάρτη και ότι, ως εκ τούτου, ο αιτών την πρόσβαση πρέπει να αποδεικνύει ότι θίγεται από τη διαδικασία προκειμένου να διαθέτει τέτοιο δικαίωμα. Δεν αρκεί να τον αφορά ο φάκελος της επίμαχης διαδικασίας. Εν προκειμένω, η υποβληθείσα από την προσφεύγουσα αίτηση πρόσβασης στον φάκελο δεν συνδέεται, μεταξύ άλλων, με το δικαίωμα ακροάσεως. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν άσκησε προσφυγή κατά της δεσμευτικής απόφασης 3/2022, στηριζόμενη σε φερόμενη προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας. Στην πραγματικότητα, η αίτησή της για πρόσβαση στον φάκελο ανάγεται στην πρόθεσή της να μετάσχει σε άλλες διαδικασίες, ενώπιον εθνικών δικαστηρίων, στις οποίες εμπλέκεται ιδίως η Meta.

54 Με τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως, η προσφεύγουσα παραπέμπει στην απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2023, SCHUFA Holding (Πτωχευτική απαλλαγή) (C-26/22 και C-64/22, EU:C:2023:958), όπου το Δικαστήριο έκρινε ότι οι καταγγέλλοντες έχουν δικαίωμα να εκδοθεί απόφαση επί της καταγγελίας τους και ότι η απόφαση αυτή υπόκειται σε πλήρη δικαστικό έλεγχο, όπως προβλέπεται στο άρθρο 78 του κανονισμού 2016/679. Τούτο κατά την άποψή της σημαίνει ενεργοποίηση τόσο του δικαιώματος ακροάσεως όσο και του δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο. Οι ως άνω αρχές πρέπει επίσης να εφαρμόζονται όταν η εξέταση της καταγγελίας έχει ως αποτέλεσμα τη χρήση του μηχανισμού συνεκτικότητας στον οποίο παρεμβαίνει το ΕΣΠΔ με την έκδοση δεσμευτικής απόφασης. Επιπλέον, η πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τη θέσπιση πρόσθετων διαδικαστικών κανόνων σχετικά με την επιβολή του κανονισμού 2016/679 [COM(2023) 348 final], όπως τροποποιήθηκε τόσο με τις τροπολογίες που πρότεινε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όσο και με τις τροπολογίες που περιλαμβάνονται στην εντολή του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προβλέπει δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο για τους καταγγέλλοντες αλλά και για τους υπευθύνους επεξεργασίας. Εξάλλου, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη λυσιτέλεια της σύγκρισης που πραγματοποιεί η Meta με τις διαδικασίες εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης.

55 Συναφώς, το άρθρο 41 του Χάρτη, που φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα χρηστής διοίκησης», ορίζει στην παράγραφο 1 ότι «[κ]άθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου χρόνου εξέταση των υποθέσεών του από τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης».

56 Στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου διευκρινίζεται ότι το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει «ιδίως»:

«α) το δικαίωμα κάθε προσώπου σε προηγούμενη ακρόαση πριν να ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος του,

β) το δικαίωμα κάθε προσώπου να έχει πρόσβαση στον φάκελό του, τηρουμένων των νομίμων συμφερόντων της εμπιστευτικότητας και του επαγγελματικού και επιχειρηματικού απορρήτου,

γ) την υποχρέωση της διοίκησης να αιτιολογεί τις αποφάσεις της.»

Επί του αυτοτελούς χαρακτήρα του δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο σε σχέση με το δικαίωμα ακροάσεως

57 Υπογραμμίζεται εκ προοιμίου, καθώς άλλωστε δεν αμφισβητείται και από τους διαδίκους, ότι δεν υφίσταται κανένα νομοθετικό κείμενο που να ρυθμίζει ειδικώς ούτε, κατά μείζονα λόγο, να περιορίζει το δικαίωμα του καταγγέλλοντος δυνάμει του άρθρου 77 του κανονισμού 2016/679 να έχει πρόσβαση στον προπαρασκευαστικό φάκελο του ΕΣΠΔ που αφορά την έκδοση δεσμευτικής απόφασης βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού. Ειδικότερα, περιορισμοί στην άσκηση του δικαιώματος αυτού δεν εντοπίζονται ούτε στον κανονισμό 2016/679 ούτε στον εσωτερικό κανονισμό του ΕΣΠΔ, όπως επιβεβαίωσε το ίδιο το ΕΣΠΔ απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να καθοριστεί αν το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη παρέχει στον καταγγέλλοντα δικαίωμα πρόσβασης σε τέτοιο φάκελο ή αν η άσκηση του εν λόγω δικαιώματος εξαρτάται από το δικαίωμα ακρόασης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη.

59 Οι διάδικοι διαφωνούν ως προς τον αυτοτελή χαρακτήρα του δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο που προβλέπει η διάταξη αυτή. Κατά την άποψη που υποστηρίζουν το ΕΣΠΔ και η Meta, το δικαίωμα αυτό δεν έχει αυτοτελή χαρακτήρα, αλλά αποτελεί απόρροια της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, πράγμα που έχει ως συνέπεια ότι μπορεί να ισχύει μόνο για τα πρόσωπα κατά των οποίων έχει κινηθεί διαδικασία η οποία μπορεί να καταλήξει σε πράξη που τα επηρεάζει δυσμενώς. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το δικαίωμα αυτό είναι ανεξάρτητο από την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και εξαρτάται μόνον από την προϋπόθεση ότι το πρόσωπο ζητεί πρόσβαση στον «φάκελό του».

60 Επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι, εν προκειμένω, η αίτηση πρόσβασης στον φάκελο του ΕΣΠΔ υποβλήθηκε από την προσφεύγουσα σε χρονικό σημείο κατά το οποίο η διοικητική διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της δεσμευτικής απόφασης 3/2022 είχε ήδη περατωθεί και η ιρλανδική εποπτική αρχή είχε ήδη εφαρμόσει την εν λόγω απόφαση με τη δική της τελική απόφαση της 31ης Δεκεμβρίου 2022 (βλ. σκέψεις 30 και 40 ανωτέρω). Η αίτηση αυτή δεν αποσκοπούσε στο να παράσχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να ασκήσει ενδεχόμενο δικαίωμα ακροάσεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του ΕΣΠΔ, όπως υπογραμμίζει και η Meta, αλλά στο να λάβει πληροφορίες σχετικά με τις συνθήκες κατάρτισης των ως άνω αποφάσεων και, ιδίως, να εξακριβώσει αν, και σε ποιο βαθμό, το περιεχόμενο της καταγγελίας της είχε ληφθεί υπόψη και εξεταστεί, τούτο δε προκειμένου να μπορέσει, ενδεχομένως, να υπερασπιστεί λυσιτελώς τη θέση της στο πλαίσιο εθνικής ένδικης διαδικασίας συνδεόμενης με τη δεσμευτική απόφαση 3/2022. Ειδικότερα, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι το ζήτημα ενδεχόμενης προσβολής του δικαιώματός της ακροάσεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του ΕΣΠΔ δεν αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση διαδικασίας.

61 Όπως ορθώς υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γράμμα του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη δεν περιορίζει το δικαίωμα πρόσβασης ενός προσώπου στον φάκελό του στο ότι ο φάκελος αυτός αφορά μέτρο δυνάμενο να επηρεάσει το εν λόγω πρόσωπο δυσμενώς. Τέτοια απαίτηση περιλαμβάνεται, ασφαλώς, στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη, το οποίο κατοχυρώνει το δικαίωμα ακροάσεως, πλην όμως δεν υπάρχει κανένα στοιχείο στο γράμμα των διατάξεων αυτών ή στο γράμμα του άρθρου 41 του Χάρτη, εξεταζόμενου στο σύνολό του, που να εξαρτά, κατ' αρχήν, την άσκηση του δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο από την άσκηση του δικαιώματος ακροάσεως.

62 Μολονότι είναι αληθές ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο αποτελεί προαπαιτούμενο για την αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας, εντούτοις, το πεδίο εφαρμογής του μπορεί να είναι ευρύτερο. Τούτο ισχύει, εξάλλου, στην περίπτωση της προσφεύγουσας, η οποία, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 60 ανωτέρω, δεν ζήτησε πρόσβαση στον φάκελο του ΕΣΠΔ προκειμένου να ακουστεί και να διασφαλίσει την άμυνά της στο πλαίσιο εν εξελίξει διοικητικής διαδικασίας, αλλά προκειμένου να λάβει γνώση του περιεχομένου του προκειμένου να αξιολογήσει αν θα ήταν σκόπιμο να ασκήσει ένδικη προσφυγή. Επομένως, το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο που προβλέπεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη δεν μπορεί να θεωρηθεί απλώς απόρροια της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

63 Το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη πρέπει να ερμηνεύεται σε συνδυασμό με την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου, υπό την έννοια ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο συνδέεται με το δικαίωμα κάθε προσώπου στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τη Διοίκηση της Ένωσης. Η Επιτροπή όμως δεν περιορίζεται, όταν εξετάζει τις υποθέσεις των διοικουμένων, στη λήψη μέτρων που είναι ή ενδέχεται να είναι δυσμενή γι' αυτούς. Η υποχρέωση δίκαιης εξέτασης των υποθέσεων ενός προσώπου μπορεί, μεταξύ άλλων, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι συνεπάγεται την υποχρέωση να του γνωστοποιείται ο διοικητικός φάκελός του.

64 Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο που προβλέπεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη αποτελεί συνιστώσα του «δικαιώματος χρηστής διοίκησης», το οποίο είναι και το αντικείμενο του άρθρου 41 του Χάρτη στο σύνολό του. Πλην όμως, το άρθρο 41 δεν αφορά μόνον την άσκηση του δικαιώματος ακροάσεως ενώπιον της Διοίκησης της Ένωσης που καλύπτεται ειδικώς από την παράγραφο 2, στοιχείο α′, αλλά έχει ευρύτερο περιεχόμενο, το οποίο περιλαμβάνει και άλλα δικαιώματα ή αρχές που η Διοίκηση της Ένωσης οφείλει να τηρεί στις σχέσεις της με τους διοικουμένους. Ειδικότερα, η αρχή κατά την οποία οι υποθέσεις πρέπει να εξετάζονται εντός εύλογης προθεσμίας (άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη), η υποχρέωση της Διοίκησης της Ένωσης να αιτιολογεί τις αποφάσεις της (άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, του Χάρτη), η αρχή κατά την οποία η Ένωση υποχρεούται να αποκαθιστά τις ζημίες που προκάλεσε η Διοίκηση της (άρθρο 41, παράγραφος 3, του Χάρτη) και η αρχή κατά την οποία η Διοίκηση της Ένωσης υποχρεούται να επικοινωνεί με τους διοικουμένους στη γλώσσα της Ένωσης που αυτοί χρησιμοποιούν (άρθρο 41, παράγραφος 4, του Χάρτη) δεν περιορίζονται μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες εφαρμόζονται τα δικαιώματα άμυνας.

65 Ως εκ τούτου, συνάγεται το συμπέρασμα ότι ένα πρόσωπο έχει δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελό του, ακόμη και αν δεν βρίσκεται σε κατάσταση στην οποία θα μπορούσε να ασκήσει το δικαιωμά ακροάσεώς του, υπό την επιφύλαξη, εντούτοις, όπως θα αναλυθεί λεπτομερέστερα κατωτέρω, ότι δεν υφίστανται ειδικοί κανόνες στον επίμαχο τομέα οι οποίοι περιορίζουν την άσκηση του εν λόγω δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

66 Το συμπέρασμα που εκτίθεται στη σκέψη 65 ανωτέρω δεν αναιρείται από τη νομολογία που επικαλέστηκαν το ΕΣΠΔ και η Meta με τα υπομνήματά τους και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

67 Συγκεκριμένα, η απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Ισπανία κατά Επιτροπής (T-65/10, T-113/10 και T-138/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:93), πέραν του ότι αναιρέθηκε με την απόφαση της 24ης Ιουνίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής (C-263/13 P, EU:C:2015:415), απλώς υπενθυμίζει κατ' ουσίαν, στη σκέψη 38, την οποία επαναλαμβάνει το ΕΣΠΔ, ότι το δικαίωμα

χρηστής διοίκησης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη δεν συνιστά αυτοτελές δικαίωμα, αλλά εκφράζεται μέσω διαφόρων ειδικών δικαιωμάτων, όπως το δικαίωμα κάθε προσώπου να έχει πρόσβαση στον φάκελό του. Η απόφαση της 20ής Μαΐου 2015, Yuanping Changyuan Chemicals κατά Συμβουλίου (T-310/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:295, σκέψη 225), δεν αφορά το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο, αλλά τη μη τήρηση, εκ μέρους του θεσμικού οργάνου, της ελάχιστης προθεσμίας που χορηγείται στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις βάσει της εφαρμοστέας νομοθεσίας για την υποβολή παρατηρήσεων, τούτο δε στο πλαίσιο του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη. Οι αποφάσεις της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, UBS Europe κ.λπ. (C-358/16, EU:C:2018:715, σκέψη 66), της 6ης Δεκεμβρίου 1994, Lisrestal κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-450/93, EU:T:1994:290, σκέψη 42), της 29ης Ιουνίου 1995, ICI κατά Επιτροπής (T-36/91, EU:T:1995:118, σκέψη 69), της 9ης Ιουλίου 1999, New Europe Consulting και Brown κατά Επιτροπής (T-231/97, EU:T:1999:146, σκέψη 42), και της 14ης Ιουλίου 2021, AI κατά ECDC (T-65/19, EU:T:2021:454, σκέψη 155), αφορούν περιπτώσεις όπου έπρεπε να διασφαλιστεί η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας του ενδιαφερομένου και όπου το δικαίωμα πρόσβασης του ενδιαφερομένου στα έγγραφα του φακέλου προβλεπόταν μόνον ως συνιστώσα της αρχής αυτής.

68 Όσον αφορά την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Ryanair και Airport Marketing Services κατά Επιτροπής (T-165/15, EU:T:2018:953), υπενθυμίζεται ότι, στον τομέα του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, περιορισμοί του δικαιώματος πρόσβασης στον διοικητικό φάκελο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής «προβλέπ[ον]ται από τον νόμο» κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, ήτοι προκύπτουν τόσο από διάταξη της Συνθήκης όσο και από πράξη του παράγωγου δικαίου που εκδόθηκε για την εφαρμογή της. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, στον ως άνω τομέα, οι βασικές αρχές που διέπουν τη διαδικασία καθορίζονται απευθείας στη Συνθήκη, ήτοι στο άρθρο 108 ΣΛΕΕ. Το άρθρο αυτό, το οποίο διαδέχθηκε το άρθρο 93 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 88 ΕΚ), έχει ερμηνευθεί παγίως από το Δικαστήριο υπό την έννοια ότι απαιτεί, εκ μέρους της Επιτροπής, τη διασφάλιση κατ' αντιπαράθεση συζήτησης και τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας μόνον υπέρ του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για τη χορήγηση της ενίσχυσης και όχι υπέρ των λοιπών ενδιαφερομένων, μεταξύ των οποίων και ο καταγγέλλων (πρβλ. αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 59, της 24ης Σεπτεμβρίου 2002, Falck και Acciaierie di Bolzano κατά Επιτροπής, C-74/00 P και C-75/00 P, EU:C:2002:524, σκέψεις 81 έως 84, και της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Ryanair και Airport Marketing Services κατά Επιτροπής, T-165/15, EU:T:2018:953, σκέψη 56).

69 Η νομολογιακή αυτή ερμηνεία άρθρου της Συνθήκης το οποίο βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο ιεραρχίας των κανόνων με το άρθρο 41 του Χάρτη, αλλά μπορεί να θεωρηθεί ως lex specialis σε σχέση με το τελευταίο αυτό άρθρο, υιοθετήθηκε στον κανονισμό (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22 Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [108 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 1999, L 83, σ. 1), τον οποίο αντικατέστησε ο κανονισμός (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου, της 13 Ιουλίου 2015, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 [ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2015, L 248, σ. 9). Ειδικότερα, αμφότεροι οι κανονισμοί επιφυλάσσουν το δικαίωμα πρόσβασης στον διοικητικό φάκελο της Επιτροπής στο κράτος μέλος που ευθύνεται για τη χορήγηση της ενίσχυσης (πρβλ., όσον αφορά τον κανονισμό 659/1999, απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψεις 56 έως 58).

70 Η λύση που έγινε δεκτή με την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Ryanair και Airport Marketing Services κατά Επιτροπής (T-165/15, EU:T:2018:953), δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε περίπτωση όπως η υπό κρίση. Πράγματι, στον επίμαχο στην παρούσα υπόθεση τομέα δεν

υφίσταται κανένας περιορισμός που «προβλέπεται από τον νόμο», κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, στο δικαίωμα του καταγγέλλοντος δυνάμει του άρθρου 77 του κανονισμού 2016/679 να έχει πρόσβαση στον φάκελο του ΕΣΠΔ, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 57 ανωτέρω. Επιπλέον, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση, οι προσφεύγουσες, επικαλούμενες το άρθρο 41 του Χάρτη σε συνδυασμό με την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, αμφισβήτησαν την άρνηση της Επιτροπής, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, να τους χορηγήσει πρόσβαση στον σχετικό με κρατικές ενισχύσεις φάκελο ενώ, στην υπό κρίση υπόθεση, τόσο η αίτηση πρόσβασης στον φάκελο όσο και η απόφαση του ΕΣΠΔ που την απέρριψε έλαβαν χώρα μετά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας, ήτοι σε χρόνο κατά τον οποίο δεν υφίστατο πλέον ενδεχόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας (βλ. σκέψεις 30, 40 και 60 ανωτέρω).

71 Ομοίως, η κατ' αναλογίαν επίκληση, εκ μέρους της Meta, περιορισμένων διαδικαστικών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται στον καταγγέλλοντα στο πλαίσιο των διαδικασιών ελέγχου των πράξεων συγκέντρωσης μεταξύ επιχειρήσεων και εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, διά παραπομπής στις αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, EU:C:2012:393), και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), σχετικά με αιτήσεις πρόσβασης στον διοικητικό φάκελο της Επιτροπής βάσει του κανονισμού 1049/2001, δεν ασκεί επιρροή για την επίλυση του ζητήματος που εξετάζεται στο παρόν στάδιο ανάλυσης. Πράγματι, στους τομείς αυτούς, υφίστανται επίσης ειδικοί κανόνες που περιορίζουν το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο της Επιτροπής όσον αφορά τη διαδικασία ελέγχου των πράξεων συγκέντρωσης μεταξύ επιχειρήσεων (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψεις 118 και 119), και όσον αφορά τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 86).

72 Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 1ης Ιουνίου 2022, Del Valle Ruíz κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ (T-510/17, EU:T:2022:312), οι προσφεύγοντες ήταν μέτοχοι ή ομολογιούχοι πιστωτικού ιδρύματος πριν από τη θέσπιση διάταξης περί εξυγίανσης του εν λόγω ιδρύματος βάσει του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2014, περί θεσπίσεως ενιαίων κανόνων και διαδικασίας για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων στο πλαίσιο ενός Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης και ενός Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης και τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 (ΕΕ 2014, L 225, σ. 1). Προέβαλαν, μεταξύ άλλων, παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη με την αιτιολογία ότι το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ) και η Επιτροπή δεν τους είχαν παράσχει πρόσβαση, πριν από την έκδοση των προσβαλλόμενων αποφάσεων, στα έγγραφα στα οποία είχαν στηριχθεί για την έκδοση των εν λόγω αποφάσεων.

73 Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 1ης Ιουνίου 2022, Del Valle Ruíz κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ (T-510/17, EU:T:2022:312), όπως και στην υπό κρίση υπόθεση, οι προσφεύγοντες είχαν ζητήσει πρόσβαση στον φάκελο σε χρονικό σημείο κατά το οποίο η διοικητική διαδικασία είχε ήδη περατωθεί, τούτο δε προκειμένου να μπορέσουν να ασκήσουν το δικαίωμά τους σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Στο πλαίσιο της υπόθεσης εκείνης, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι οι προσφεύγοντες δεν μπορούσαν να επικαλεστούν το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη, αφού επισήμανε ότι το εν λόγω δικαίωμα αφορούσε πρόσωπα ή επιχειρήσεις κατά των οποίων έχουν κινηθεί διαδικασίες ή εκδοθεί αποφάσεις (πρβλ. απόφαση της 1ης Ιουνίου 2022, Del Valle Ruíz κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ, T-510/17, EU:T:2022:312, σκέψη 463), πράγμα που δεν ισχύει εν προκειμένω. Για να καταλήξει ωστόσο στο συμπέρασμα αυτό, το Γενικό

Δικαστήριο έλαβε ιδίως υπόψη την ύπαρξη, στον κανονισμό 806/2014, διάταξης η οποία επιφυλάσσει το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο μόνο στην οντότητα που αποτελεί το αντικείμενο της διαδικασίας που οδήγησε στην έγκριση του καθεστώτος εξυγίανσης (πρβλ. απόφαση της 1ης Ιουνίου 2022, Del Valle Ruíz κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ, T-510/17, EU:T:2022:312, σκέψεις 458 και 464). Επομένως, μολονότι η περίπτωση που εξετάστηκε στην απόφαση της 1ης Ιουνίου 2022, Del Valle Ruíz κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ (T-510/17, EU:T:2022:312), παρουσιάζει ορισμένες ομοιότητες με την υπό κρίση περίπτωση, διαφέρει λόγω της ύπαρξης τέτοιας διάταξης.

74 Η απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2023, OCU κατά ΕΣΕ (T-496/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:857), την οποία επικαλέστηκε η Meta κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αποτελεί άμεση συνέχεια της απόφασης της 1ης Ιουνίου 2022, Del Valle Ruíz κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ (T-510/17, EU:T:2022:312), καθόσον αφορά επίσης αίτημα πρόσβασης στο φάκελο που υποβλήθηκε μετά το πέρας διοικητικής διαδικασίας. Στο πλαίσιο της υπόθεσης εκείνης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη, αφορούσε πρόσωπα ή επιχειρήσεις κατά των οποίων έχουν κινηθεί διαδικασίες ή εκδοθεί αποφάσεις (βλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2023, OCU κατά ΕΣΕ, T-496/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:857, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο, λαμβάνοντας εκ νέου υπόψη την ύπαρξη διάταξης στον κανονισμό 806/2014 η οποία επιφυλάσσει το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο στην οντότητα που αποτελεί το αντικείμενο της διαδικασίας που οδήγησε στην έγκριση του καθεστώτος εξυγίανσης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα, ως ένωση εκπροσωπούσα πρώην μετόχους, δεν διέθετε τέτοιο δικαίωμα (πρβλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2023, OCU κατά ΕΣΕ, T-496/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:857, σκέψη 37).

75 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελό του βάσει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη, ακόμη και όταν ο φάκελος αυτός δεν συνδέεται με διαδικασία δυνάμενη να καταλήξει σε πράξη η οποία το επηρεάζει δυσμενώς, υπό την επιφύλαξη ωστόσο της απουσίας ειδικών κανόνων στον οικείο τομέα οι οποίοι επιβάλλουν περιορισμούς στην άσκηση του εν λόγω δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

Επί του ζητήματος κατά πόσον ο φάκελος στον οποίο η προσφεύγουσα ζητεί πρόσβαση είναι πράγματι φάκελός της

76 Στο σημείο αυτό πρέπει να εξεταστεί αν η αίτηση πρόσβασης στον φάκελο που υπέβαλε εν προκειμένω η προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη αφορούσε πράγματι φάκελό της.

77 Η δεσμευτική απόφαση 3/2022, την οποία εξέδωσε το ΕΣΠΔ βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2016/679, εκδόθηκε κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλε η προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 77 του κανονισμού αυτού ενώπιον της Αυστριακής αρχής προστασίας δεδομένων σχετικά με την επεξεργασία από τη Meta (τότε καλούμενη Facebook Ireland) των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που την αφορούσαν.

78 Το άρθρο 77, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 παρέχει σε κάθε υποκείμενο των δεδομένων το δικαίωμα να υποβάλει καταγγελία σε εποπτική αρχή, αν θεωρεί ότι η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορά συνιστά παράβαση του εν λόγω κανονισμού. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού του παρέχει το δικαίωμα να ενημερωθεί, από την εν λόγω εποπτική αρχή, για την πρόοδο και την έκβαση της καταγγελίας.

79 Όταν, όπως εν προκειμένω, η επίμαχη επεξεργασία δεδομένων έχει διασυνοριακό χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 23, του κανονισμού 2016/679, το άρθρο 56, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει, υπό την επιφύλαξη του κανόνα περί αρμοδιότητας του άρθρου 55, παράγραφος 1, την εφαρμογή ενός μηχανισμού τύπου «υπηρεσία μιας στάσης» βασισμένου στην κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ επικεφαλής εποπτικής αρχής και των άλλων ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών. Δυνάμει του μηχανισμού αυτού, η εποπτική αρχή της κύριας ή της μόνης εγκατάστασης του υπευθύνου επεξεργασίας ή του εκτελούντος την επεξεργασία είναι αρμόδια να ενεργεί ως επικεφαλής εποπτική αρχή για τις διασυνοριακές πράξεις επεξεργασίας του εν λόγω υπευθύνου επεξεργασίας ή του εκτελούντος την επεξεργασία, σύμφωνα με τη διαδικασία συνεργασίας μεταξύ της εν λόγω αρχής και των άλλων ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών που προβλέπεται στο άρθρο 60 του εν λόγω κανονισμού.

80 Στο πλαίσιο της ως άνω διαδικασίας συνεργασίας, η επικεφαλής εποπτική αρχή υποχρεούται, μεταξύ άλλων, να επιδιώξει την επίτευξη συναίνεσης. Προς τούτο, σύμφωνα με το άρθρο 60, παράγραφος 3, του κανονισμού 2016/679, υποβάλλει χωρίς καθυστέρηση σχέδιο απόφασης στις άλλες ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές προς διατύπωση γνώμης και λαμβάνει δεόντως υπόψη τις απόψεις τους.

81 Ειδικότερα, από τα άρθρα 56 και 60 του κανονισμού 2016/679 προκύπτει ότι, για τη «διασυνοριακή επεξεργασία», και υπό την επιφύλαξη του άρθρου 56, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, οι διάφορες ενδιαφερόμενες εθνικές εποπτικές αρχές οφείλουν να συνεργάζονται, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπουν οι διατάξεις αυτές, προκειμένου να επιτύχουν συναίνεση και μια ενιαία απόφαση δεσμεύουσα το σύνολο των αρχών αυτών και της οποίας την τήρηση πρέπει να διασφαλίζει ο υπεύθυνος επεξεργασίας όσον αφορά τις δραστηριότητες επεξεργασίας που ασκούνται στο πλαίσιο του συνόλου των εγκαταστάσεών του εντός της Ένωσης.

82 Ως εκ τούτου, σύμφωνα με το άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού 2016/679, όταν οποιαδήποτε από τις άλλες ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές διατυπώνει, εντός προθεσμίας τεσσάρων εβδομάδων από την αίτηση γνωμοδότησης, σχετική και αιτιολογημένη ένσταση όσον αφορά το σχέδιο απόφασης, η επικεφαλής εποπτική αρχή, αν δεν ακολουθήσει τη σχετική και αιτιολογημένη ένσταση ή αν είναι της γνώμης ότι η ένσταση αυτή δεν είναι σχετική ή αιτιολογημένη, υποβάλλει το ζήτημα στον μηχανισμό συνεκτικότητας που προβλέπεται στο άρθρο 63 του κανονισμού αυτού, προκειμένου να επιτύχει την έκδοση δεσμευτικής απόφασης από το ΕΣΠΔ επί τη βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού.

83 Όπως εκθέτει το ΕΣΠΔ στα δικόγραφά του, ο μηχανισμός αυτός αποσκοπεί στη μέσω αυτού επίλυση της σύγκρουσης απόψεων μεταξύ της επικεφαλής εποπτικής αρχής και των λοιπών ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών επί όλων των ζητημάτων για τα οποία έχει διατυπωθεί σχετική και αιτιολογημένη ένσταση. Η αρμοδιότητα του ΕΣΠΔ δυνάμει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679 περιορίζεται μόνο στα εν λόγω ζητήματα. Εκδίδει δεσμευτική απόφαση για όλα τα ζητήματα για τα οποία διατυπώθηκαν σχετικές και αιτιολογημένες αντιρρήσεις, αλλά μόνο για αυτά.

84 Το περιορισμένο αυτό πεδίο εφαρμογής εξηγείται από την ίδια τη φύση της δεσμευτικής απόφασης, η οποία είναι απόφαση που απευθύνεται στην επικεφαλής εποπτική αρχή και σε όλες τις ενδιαφερόμενες εποπτικές αρχές και η οποία είναι δεσμευτική γι’ αυτές, όπως προβλέπεται στο άρθρο 65, παράγραφος 2, του κανονισμού 2016/679 (πρβλ. διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 2022, WhatsApp Ireland κατά Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων, T-709/21, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2022:783, σκέψη 42).

85 Μολονότι ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 77 του κανονισμού 2016/679 δεν συμμετέχει τυπικώς στη διαδικασία ενώπιον του ΕΣΠΔ που καταλήγει στην έκδοση δεσμευτικής απόφασης βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2016/679, η καταγγελία διαδραματίζει ουσιώδη ρόλο στην εν λόγω διαδικασία. Κατ' αρχάς, η καταγγελία αποτελεί την αφετηρία ολόκληρης της διαδικασίας λήψης αποφάσεων. Εν συνεχεία, αν το ΕΣΠΔ αποφανθεί μόνο επί των σχετικών και αιτιολογημένων ενστάσεων που έχουν προκαλέσει διαφωνία μεταξύ της επικεφαλής εποπτικής αρχής και τουλάχιστον μίας ενδιαφερόμενης εποπτικής αρχής, οι εν λόγω ενστάσεις εντάσσονται στο πλαίσιο διαδικασίας που κινήθηκε κατόπιν της καταγγελίας. Συχνά λαμβάνουν υπόψη τα πραγματικά περιστατικά και τα επιχειρήματα που προβάλλει το υποκείμενο των δεδομένων και, ως εκ τούτου, ο φάκελος που εξετάζει το ΕΣΠΔ βασίζεται, τουλάχιστον εν μέρει, στα στοιχεία που το ως άνω υποκείμενο έχει θέσει υπόψη της εθνικής εποπτικής αρχής. Επομένως, το ως άνω υποκείμενο των δεδομένων μπορεί θεμιτώς να επιθυμεί να εξακριβώσει αν τα στοιχεία της καταγγελίας του, τα οποία περιλαμβάνονται ή επισημαίνονται στις σχετικές και αιτιολογημένες ενστάσεις των ενδιαφερόμενων εποπτικών αρχών, έχουν ληφθεί υπόψη από το ΕΣΠΔ ή σε ποιο βαθμό έχουν επηρεάσει το περιεχόμενο της δεσμευτικής απόφασης. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, εν προκειμένω, η δεσμευτική απόφαση 3/2022 αναφέρεται επανειλημμένως όχι μόνο στην καταγγελία που υπέβαλε η προσφεύγουσα, αλλά και στην ίδια την προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 45 ανωτέρω). Τέλος, η προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως καταγγέλλουσα, έχει άμεσο συμφέρον για την έκβαση της διαδικασίας, στο μέτρο που η διαδικασία αυτή αποσκοπεί στη διασφάλιση συγκεκριμένης εφαρμογής του κανονισμού 2016/679 καθότι εγείρεται ζήτημα επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που την αφορούν, όπως τούτο εκτίθεται στην επίμαχη καταγγελία.

86 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο προπαρασκευαστικός φάκελος του ΕΣΠΔ που αφορά την έκδοση της δεσμευτικής απόφασης 3/2022 είναι φάκελος που αφορά την προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη.

87 Εξ αυτού συνάγεται ότι πρέπει να γίνει δεκτός ο μόνος λόγος ακυρώσεως κατά τα τρία πρώτα σκέλη του, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του τετάρτου σκέλους του, το οποίο προβάλλεται επικουρικώς, ούτε επί του παραδεκτού της απόφασης της Integritetsskyddsmyndigheten (Αρχής για την προστασία της ιδιωτικής ζωής, Σουηδία) της 2ας Νοεμβρίου 2021, την οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα το πρώτον κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που απορρίπτει την αίτηση που υπέβαλε η προσφεύγουσα, δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη, προκειμένου να της παρασχεθεί πρόσβαση στον προπαρασκευαστικό φάκελο του ΕΣΠΔ που αφορά τη δεσμευτική απόφαση 3/2022.

Επί των δικαστικών εξόδων

88 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το ΕΣΠΔ ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

89 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων, ακόμη και όταν είναι άλλος από τους αναφερόμενους στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου αυτού, φέρει τα δικαστικά έξοδά του. Εν προκειμένω, η Meta πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων της 7ης Φεβρουαρίου 2023, καθόσον απορρίπτει την αίτηση που υπέβαλε η Lisa Ballmann, δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκειμένου να της παρασχεθεί πρόσβαση στον προπαρασκευαστικό φάκελο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων που αφορά τη σχετική με τη διαφορά δεσμευτική απόφαση 3/2022, τον οποίο υπέβαλε η Data Protection Commission (Αρχή προστασίας δεδομένων, Ιρλανδία), σε σχέση με τη Meta Platforms Ireland Ltd.**

2) **Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Προστασίας Δεδομένων φέρει, πλέον των δικαστικών εξόδων του, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Lisa Ballmann.**

3) **Η Meta Platforms Ireland φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Ιουλίου 2025.

(υπογραφές)